

Prædiken til 2. søndag i advent

Matt. 25, 1-13

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Jesus sagde: Da skal Himmeriget ligne ti brudepiger, som tog deres lamper og gik ud for at møde brudgommen. Fem af dem var tåbelige, og fem var kloge. De tåbelige tog deres lamper med, men ikke olie. De kloge tog både deres lamper med og olie i deres kander. Da brudgommen lod vente på sig, blev de alle sammen døsige og faldt i søvn. Men ved midnat lød råbet: Brudgommen kommer, gå ud og mød ham! Da vågnede alle pigerne og gjorde deres lamper i stand. Og de tåbelige sagde til de kloge: Giv os noget af jeres olie, for vore lamper går ud. Men de kloge svarede: Nej, der er ikke nok til både os og jer. Gå hellere hen til købmanden og køb selv. Men da de var gået hen for at købe, kom brudgommen, og de, der var rede, gik med ham ind i bryllupssalen, og døren blev lukket. Siden kom også de andre piger og sagde: Herre, herre, luk os ind! Men han svarede: Sandelig siger jeg jer, jeg kender jer ikke. Våg derfor, for I kender hverken dagen eller timen. Matthæusevangeliet 25,1-13

Håbet som fortegn for vores liv – og ikke frygten. Det er det kristne syn på livet, som vi bliver mindet om hvert år her i tiden op til jul, adventstid, ventetid: I salmen *Vær velkommen Herrens år*, og nu denne lignelse om de ti brudepiger.

Håbet som fortegn for vores liv – ikke frygten. Håb, det er at få kræfter til at magte forventning, at kunne magte at forvente det bedste. Håb i kristen forstand er at vende sig til Gud som den, der kommer til os i Jesus af Nazareth, ham som er sendt for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse af fanger, syn til de blinde og frihed til de undertrykte og udråbe et nådesår for Herren. Håb er hovedhjørnestenen for tro og tillid, håb er forventning. Håbet er livets kraft – uden går vi til grunde.

Det er søndag den 5. december. 2. søndag i advent. Dagens navn er Sabina og der er 11 døgn til vintersolhverv. Solen stod op kl. 8.32 og går ned kl. 15.51. Dagens længde er 7 timer og 28 minutter og er aftaget med 9 timer og 52 minutter.

Aftagende, hedder det om dagens lys, og vel egentlig om livet i det hele taget. Der er mørke i denne tid omkring os – og på andre måder omkring os og i os. Det udfordrer forventningens glæde, sommetider synes vi måske helt, det er umuligt at forvente noget rigtigt og godt af dagen i morgen, af de andre, af fremtiden.

En lignelse skal ligne, siger man. Eller kaste lys over. Hvad ligner denne fortælling om de ti brudepiger, hvad skal den kaste af lys over i vore liv denne mørke søndag i december? Midt i adventens glade forventningstid. Hentet lige fra Jesus' store tale om verdensdommen på kanten af tidens tand og undergang. En lignelse fuld af uro og frygt.

Der er både materiale til at lade endnu en stribe livsmod glide af hænde, men der er også her en lignelse, som kan være en opbyggelig reminder til os om, at vi aldrig må opgive at vente det bedste, forventningens glæde: Det er også olie til vores lamper midt i en mørk tid. Begge sider er med i lignelsen, begge sider rækker lige ind i vores virkelighed.

For det første: Det er rigtig nok en grim fortælling. Den største fortvivlelse, der kan overgå et menneske, er bevidstheden om, at det er for sent. Slaget er tabt. Porten er lukket. Man forspildte sine muligheder; eller de andre forspildte dem. Eller tiden var imod og nu er det for sent. Der er ikke mere at sige; I kan godt gå. Porten er lukket, nøglen smidt væk. Den skæbne, der overgår de fem uforstandige brudejom-fruer, er den værst tænkelige. Det er for sent. Al fortvivlelse udspringer af dette: det er for sent! Hvad skal vi sige til dem, som er fortvivlede, fordi det er for sent?

For det andet: Hvad skal vi mene om dem, de fem såkaldt kloge brudepiger og deres manglende solidaritet med deres medsøstre? - Går alt, hvad vi har lært ikke ud på, at vi skal dele med hinanden - og da især i nødens stund?

Eller er der noget, vi ikke kan dele? Kan man tro på et andet menneskes vegne? Kan man tage den andens byrder på sig? Ikke altid. Vi kan stå magtesløse og ikke kunne gøre noget over for et andet menneskes undergang.

For det tredje: Så er det jo i det hele taget en mærkelig lignelse, der alligevel ikke rigtig ligner noget, i hvert fald ikke et bryllup, som

vi kender det. Brudgommen kommer ikke, og da han så alligevel kommer, er det midt om natten. Og der er ingen tale om en brud. Alt er vendt på hovedet: nærvær til fravær, dag til nat. Men heri ligner denne lignelse alligevel, for sådan kan verden også se ud: Fortvivlelsen over at det er blevet for sent, magtesløsheden, verden er af lave og vendt på hovedet.

Men der er også en opbyggelig stemme i denne lignelse. Der er olielamper og evnen til at vente, selvom det trækker ud og ser håbløst ud. Der er en påmindelse af, at vi ikke skal forfalde til for kort snor, ikke til at lade det komme an på lige nu og her, men også give tid, have tålmodighed og se de store linjer som horisont for vores liv.

Lignelsen om de ti brudepiger har i min familie altid været knyttet tæt sammen med en bestemt menneskeskæbne i min mands liv. Han er født i Tyskland i 1943 i krigens skygge. Til familiekroniken hører fortællingen om tante Hedvig. Mor til seks børn og en mand i krig. Han var draget afsted, sandsynligvis til østfronten, men kom aldrig hjem. Blev aldrig meldt død, og tante Hedvig blev derfor ved med at vente. Læse uendelige navnelister, opsøge opsamlingssteder for flygtninge uden at finde ham eller støde på hans navn. Og børnene voksede til og sagde: Opgiv det dog, erkend, at far er død. Som alle andre gjorde efterhånden. Men ikke tante Hedvig. Måske har hun godt vidst, at hendes mand aldrig ville komme hjem, men så længe hun ikke havde modtaget nogen dødsbekræftelse, blev hun ved med at vente. Og på en måde gav det mening til hendes liv. Der er sikkert mange psykologiske forklaringer på, hvad fortrængninger kan gøre og på, at de kan være direkte livsskadelige.

Men som nevøen, min mand, husker hende, var tante Hedvig et optimistisk menneske, der

midt i ruinernes Tyskland og med seks børn uden far gav sit liv mening ved at håbe det bedste. Ikke give op som tiden går. Og på den måde er tante Hedvig ikke blot en stakkels forvirret enke i familiekroniken, hun er også som de kloge brudepiger: hun har olie nok med til hele livet.

Også til tider, som går langsomt og synes spildte, tider, som æder livet op i stedet for at give det næring og lys. Lignelsen om de ti brudepiger kaster som tante Hedvig lys ind over os, så vi også kan få mod og kræfter til at kunne vente, håbe det bedste og gøre os umage for ikke at miste evnen til at nære forventningens glæde.

Det er søndag den 5. december, 2. søndag i advent. Dagens navn er Sabina og der er 11 døgn til vintersolhverv. Solen stod op kl. 8.32 og går ned kl. 15.51. Dagens længde er 7 timer og 28 minutter og er aftaget med 9 timer og 52 minutter.

Men lad os sætte håbet som fortegn. Håbet som fortegn for vores liv – og ikke frygten. Det er det kristne livssyn, som vi bliver mindet om hvert år ved adventstid. Håbet som fortegn for vores liv – ikke frygten. Håb, det er at få kræfter til at magte forventningen, at kunne forvente det bedste. Håb i kristen forstand er at vende sig til Gud som den, der kommer til os i Jesus af Nazareth, ham som er sendt for at bringe godt budskab til fattige, for at udråbe frigivelse af fanger, syn til de blinde og frihed til de undertrykte og udråbe et nådesår for Herren.

Lov og tak og evig ære være du, vor Gud, Fader søn og Helligånd, du som var, er og bliver en sand Gud fra evighed til evighed. Amen

Gertrud Yde Iversen

Fængselspræst, Renbæk Statsfængsel

Salmer (den Danske Salmebog):

Nr. 74: Vær velkommen

Nr. 612: Den store mester kommer

Nr. 84: Gør døren høj

**Nr. 362: Gør dig nu rede, Kristenhed (mel:
Vestergaard-Pedersen)**

Nr. 80: Tak og ære være Gud

Redaktion

Sognepræst
Adam Garff
Gentofte Kirke
adg@km.dk

Sognepræst
Andreas Riis Damgaard
Præstevang Kirke
Hillerød
ard@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 4193 9000
vartov@vartov.dk